

Het verloren potlood

DOOR

JOHANNA BREEVOORT.

„Moe, mag ik nu het oude potlood van Vader?” vroeg Hans.

„Welja jongen, het mag wel, maar je hebt er niets aan, het schuift niet meer.”

„Ik wou het alleen maar in mijn zak dragen,” zei Hans en nam nu blij het potlood op.

Vader had van Moeder gisteren een zilveren potlood gekregen, het andere kon hij niet meer gebruiken.

Hans bekeek het potlood, terwijl hij naar school ging. Het was maar een blikken schuifpotlood en heelemaal verkleurd.

Toen Hans zijn vriendjes zag, borg hij het vlug weg in zijn zak. Zij speelden haasje over en Hans moest „bok” zijn.

Spoedig werd Hans „geraakt” en mocht hij ook springen; zoo ging het blij en prettig tót de schoolbel gehoord werd.

„Ik heb zoo'n mooi potlood van mijn moeder gekregen,” vertelde Hans onder het hollen naar de schooldeur. „Echt zilver.”

„Zeker niet waar,” zei het vriendje van Hans.

„Ja heusch,” hield Hans vol.

Hij voelde in zijn zakken, o wee, hij had het potloodje niet meer.

„Zeker verloren, hoe jammer, 't was zoo mooi.”

„Ja jij zal een zilveren potlood hebben,” plaagde zijn vriendje.

„Ik geloof er niets van.”

„Tòch waar,” hield Hans vol, terwijl hij de school instapte.

„Je zit te bluffen,” zei Karel. „Ik geloof er niets van.” Hij zat naast Hans in de bank en ofschoon zij al aan het rekenen waren, begon Hans telkens weer over zijn verloren prachtige potlood.

„Als ik het maar had, dan zou ik het je laten zien,” loog Hans geraakt.

„Jongens ophouden met babbelen daar,” gebod de juffrouw. „Heb jij je som al af Hans Rikker?”

„Nee juffrouw,” antwoordde Hans en kreeg een kleur.

„Je hebt *toch* geen zilveren potlood,” begon Karel weer.

Hans draaide Karel den rug toe en ging ijverig zitten rekenen.

Na het rekenen zou de juffrouw vertellen en na 't vertellen

was de schooltijd om. Hans luisterde niet naar de juffrouw. Hij dacht aldoor over Karel, die gezegd had dat hij loog. Nu hij 't potlood kwijt was vond hij het werkelijk heel mooi, 't werd al mooier in zijn gedachten en hij was heelemaal vergeten, dat het toch eigenlijk maar een versleten dingetje van Vader was.

Midden in een ristje jongens liep Hans naar huis. Zij hielden allemaal van hem, al kon hij erg „opsnijden.” Nu luisterden zij naar het verhaal van zijn mooie zilveren potlood, pas van Vader gekregen.

„Als ik het vind, wat krijg ik dan?” vroeg Karel plagerig.

„'t Is wel een gulden waard,” zei Hans kwaad. Hij werd hoe langer hoe opgewondener in het spreken over zijn mooie potlood en de jongens hadden allemaal meelijden met hem: zoo'n zilveren potlood te verliezen, dat was wat.

Hans kwam ontevreden thuis. Hij vond zich zelf een leelijke leugenaar,

„Hans mag ik je potloodje eens gebruiken?” vroeg Moe.

„O, Moe, ik heb 't verloren. Met haasje over springen.”

„Domme jongen” zei Moe. „Gelukkig dat 't maar een oud dingetje is.”

Hans kreeg een kleur. „'t Was toch nog mooi, Moe” zei hij, om zijn geweten over dat liegen op school te paaien.

„Och ja, 't is altijd jammer, wanneer je iets verliest,” oordeelde Moe en zij vond Hans een tevreden jongetje. Ze vermoedde niets van zijn liegen.

„Moeder,” vroeg Hans, toen zij hem 's avonds nog even kwam toedekken. „Is bluffen ook zonde?”

„Ja zeker. Want het is een bewijs van hoogmoed. Dan beroem je je, dat je zelf hebt wat een ander niet heeft. En 't staat leelijk ook.”

Dat antwoord vond Hans niet prettig. Dien middag had hij eerst gelogen en gebluft en daarna zijn leugen volgehouden.

Toen Hans 'smorgens vroeg wakker werd, dacht hij niet meer aan het verloren potloodje, doch onder het naar school gaan, kwam hem alles weer in de gedachten. Hij ontweek de spelende jongens en drentelde in zijn eentje voor de school, totdat de deur zou opengaan.

„Heb je je potlood al?” plaagde Karel, terwijl zij in de bank schoven.

„Ach, hou je mond,” snauwde Hans uit zijn humeur.

De juffrouw stond voor het bord. Zij wachtte tot de twee achterste kinderen stil zaten. „Kinderen” riep zij, „wie heeft er een potloodje verloren?”

Hans' hart klopte hoorbaar. Zou de juffrouw het gevonden hebben? Dan kwamen àl zijn leugens uit. Hij kon niets zeggen.

Toen stak Karel zijn vinger omhoog en zei: „Juffrouw, Hans Rikker heeft een *zilveren* potlood verloren.”

„Een zilveren, nee, dat is geen zilveren. 't Is een blikken dingetje. Waar heb je 't verloren Hans?”

„Voor de deur, juffrouw,” hakkelde Hans, vuurrood, want hij had gezien dat de juffrouw Vaders potloodje in de handen hield.

„'t Is al heel jammer hoor. Is dit potloodje van niemand,

kinderen? Dan zal ik het even aan de juffrouw in de andere klas geven.”

Hans sprong op. In de lagere klas zat zijn zusje, die zou Vaders potlood zeker herkennen. Wat te doen? Het er op wagen. Maar Zus zou 't zeker zien. Hans wist geen raad, nu kwamen al zijn leugens uit. Zeker, dat kwamen zij. Wat was hij toch begonnen? Waarom loog hij toch? Moeder zij altoos: „God ziet alles. Al gaat de leugen nog zoo snel, de waarheid achterhaalt ze wel.” Moeder! De gedachte aan Moeder deed zijn hart pijn. Neen, Moeder mocht niet hooren van Zus, dat Hans een leugenaar was.

Bevend stak hij zijn vinger in de hoogte: „Juffrouw, het is van mij.”

„Zoo, is 't van jou?” zei de juffrouw lachend. „Zilver uit de blikken kast dan. Daar kleine bluffer. Je mocht willen, dat je een zilveren hadt, jongen.”

Beschaamd nam Hans het potloodje aan, diep beschaamd. Zonder het te bekijken, stak hij 't dingetje in zijn zak.

„Zie je wel, dat je gelogen hebt,” fluisterde Karel weer plagend.

Hans boog zijn gladden jongenskop nog dieper over zijn werk. Hij *kon* immers niets terug zeggen. Anders had hij Karel graag een stomp gegeven, maar Karel had immers gelijk.

Karel zag de schaamte van Hans en plaagde niet meer. 't Deed hem eigenlijk leed, dat Hans zoo uitgelachen was door de klas.

Toen de school uitging, trok hij Hans mee, uit de jongenssliert. Ze hoefden Hans niet te sarren en te bespotten.

Hans liep blijde met zijn vriendje mee. Hé, gelukkig, nu drukte hem die nare leugen niet meer. Hij vond Karel een *echte* jongen. Zijn *vriendje*.

